

ת"פ 31874/05/17 - מדינת ישראל נגד יצחק לניאדו

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 31874-05-17 מדינת ישראל נ' לניאדו
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד רות שפיר

המאשימה

נגד

יצחק לניאדו באמצעות עו"ד עליזה כשכאש

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי אני מודיע בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מאישומו בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בהתאם לסעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

2. על פי כתב האישום, בתאריך 16.2.17 בסמוך לשעה 13:00, במוסך "היי-טק מוטורס ברח' התעשייה 7 ברעננה (להלן: "המוסך"), המצוי בבעלותה של זהבה דקל (להלן: "המתלוננת"), תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה פעמיים על פניה וכתוצאה מכך נגרמה לה אדמומית בפנים. כמו כן, איים עליה בכך שאמר לה שישרוף את המוסך.

ראיות הצדדים

3. מטעם התביעה העידה **המתלוננת**. היא תיארה כי הנאשם מונה על ידי בעלי נכסים בבניין בו מצוי המוסך כמנהל ועד הבית ומדי פעם הוא מגיע לגבות את דמי הוועד. טרם האירוע המתואר בכתב האישום התגלע ויכוח באשר לתשלומים האמורים להתבצע עבור שיפוצים בחדר המדרגות

של הבניין, המתלוננת סברה שאין מחובתה לשלם עבור מטרה זו והעניין מצוי באחריותו של בעל הנכס. היא העידה כי בתאריך 16.2.17 נכנס הנאשם למוסך שלא בכניסה הראשית וכשראתה אותו, דרשה ממנו לעזוב את המקום. החל דין ודברים ביניהם בעניין התשלום לוועד הבית והנאשם החל לגדפה ולקללה, כאשר בכל העת עומד עובד המוסך, עאוני, בינה לבינו וגם הוא מנסה לשדל את הנאשם לעזוב את המקום. בשלב כלשהוא נכנסה המתלוננת למשרדה והתקשרה למשטרה, אולם נענתה באמירה של -"תשלמי את וועד הבית". המתלוננת שוב יצאה לעבר הנאשם ודרשה ממנו שוב לצאת מהמוסך ואף אמרה לו בתגובה לקללותיו - "אמא שלך". אמירה זו גרמה לו, לדבריה ל"אטרף" ואז הוא "הוריד לה כאפה" היא נדחפה לאחור ואז הוא נתן לה עוד "כאפה". היא התקשרה למשטרה וכשהוא שמע את זה יצא עם רכבו מהמוסך והיא יצאה לצלם את הרכב וכשהוא ראה זאת קרא לעברה: "תראי שאמחוק לך את העסק ואשרוף לך אותו, זה לא יעבור לך בשתיקה". היא תיארה כי כתוצאה מהתקיפה לא נשארו סימנים אולם נשארו סימנים רגשיים. לשאלת ב"כ המאשימה היא נזכרה כי מלבד למשטרה, היא התקשרה גם לבעל הנכס וביקשה ממנו שיתקשר לנאשם ויורה לו לעזוב את המקום. בתגובה לשאלה נוספת, היא תיארה כי האירוע היה כאשר היא בתוך משרדה והנאשם מצוי בסמוך לדלת המשרד. כשנשאלה האם ישנן מצלמות בעסק ענתה שכן ומאוחר יותר הסבירה כי מדובר במצלמה אחת, אשר הצילום בה נמסר לידי המשטרה. היא הסבירה כי אמרה בתחילה במשטרה שאין מצלמות, מאחר ואת הסטירה חטפה בתוך משרדה וחשבה ששם המצלמות לא מצלמות. היא אמרה שהמצלמה מצלמת את הרכבים הנכנסים למוסך. היא טוענת שלא יכלה למשוך בשיער של הנאשם, כפי שהוא טוען, מאחר והוא גבוה ממנה בעשרות סנטימטרים ושיערו היה אסוף. בחקירתה על ידי ב"כ המאשימה, אמרה כי מיד לאחר האירוע היו על פניה סימנים אדומים.

4. במהלך חקירתה הנגדית שרטטה המתלוננת את מיקום האירוע (נ/1). היא עומתה עם האמור בדו"ח הפעולה, לפיו היא אמרה לשוטר שניסתה להדוף את הנאשם וענתה שאם הדפה, הרי שזה נעשה לאחר שהנאשם תקף אותה. היא עומתה אף עם כך שנחקרה באזהרה בחשד לתקיפה וענתה שלא נגעה בנאשם. היא טענה שההדיפה של הנאשם הייתה באמצעות סגירת הדלת של המשרד. הודעת המתלוננת הוגשה (נ/2).

5. עוד העיד מטעם המאשימה, **מר מסארווה עאוני**, עובד במוסך. הוא תיאר כי היה עסוק בעבודתו על רכב כאשר הנאשם נכנס למוסך ותחילה לא שם לב אליו, אך אז שמע ויכוח בינו לבין המתלוננת והוא ניגש לנאשם וניסה לשכנע אותו לעזוב את המקום ולחזור כאשר בעלה של

המתלוננת יחזור. אך השניים המשיכו בוויכוח והוא נעמד ביניהם והרחיק אותם האחד מהשנייה ולפתע הכה הנאשם במתלוננת, בעט בה ונתן לה מכה בפנים, מכה אותה ראה בבירור. לאחר מכן, הנאשם יצא וקילל את המתלוננת ואמר שישרוף את המוסך. העד ציין על גבי נ/1 את מיקום האירוע. הוא ענה בחקירתו הנגדית כי לא ראה את המתלוננת מושכת בשיערו של הנאשם וכן העיד כי שיערו של הנאשם היה אסוף. כשנשאל שוב בחקירתו הנגדית, אישר כי המתלוננת נגעה בנאשם במסגרת העימות ביניהם כשניסתה להרחיקו ממנה.

6. עד נוסף מטעם המאשימה היה **רס"ר מתיאס פיינבלט**, שוטר במשטרת כפר סבא אשר הגיע למקום האירוע בעקבות פניית המתלוננת ורשם דו"ח פעולה **(ת/1)** וכן צילם את המתלוננת **(ת/2)**. בחקירתו הנגדית תיאר כי גבה את הודעות המתלוננת והעובד במשרד במוסך.

7. עוד העיד, **רס"ב יוסף קטש**, אשר גבה את הודעת הנאשם, זימן אותו וכן כתב דו"ח צפייה אודות הנצפה בדיסק ממצלמה במוסך שהובא על ידי המתלוננת. סרטון זה אף הוצג בפני בית משפט באמצעות טלפון סלולארי, אולם לא כפי שמתואר בדו"ח הצפייה, אל ניתן ללמוד ממנו דבר על האירוע מאחר וכל שניתן לראות הן דמויות מטושטשות. הוגשו הודעת הנאשם **(ת/3)**, טופס הודעה על זכויות חשוד **(ת/4)**, מזכר זימון חשוד **(ת/5)**, מזכר דו"ח צפייה **(ת/6)**. בחקירתו הנגדית אישר כי הדיסק הובא על ידי המתלוננת רק לאחר שדרש ממנה להביאו. הוא אף העיד כי לא נעשתה בדיקה במקום האם קיימות מצלמות נוספות. הוגשה הודעת המתלוננת שנגבתה על ידי עד זה **(ת/7)**.

8. מטעם ההגנה העיד **הנאשם בעצמו** אשר הצהיר כי כל שאמר בהודעתו במשטרה **(ת/3)** הינו אמת וכי הרקע לאירוע היה הסכם בין כל בעלי הבניין בדבר תשלומי ועד בית (ההסכם הוגש **(נ/4)**) והגעתו למוסך הייתה במסגרת תפקידו ועל מנת לגבות את התשלומים הללו. הוא חזר וטען כי במקום ישנן מצלמות ואילו היו מובאים הצילומים ניתן היה להוכיח את צדקתו. הוגשו צילומים שנעשו על ידי הנאשם ובהם נראים שלטים על גבי המוסך המציינים כי יש בו מצלמות **(נ/3)**. לטענתו, יש במקום שלוש מצלמות נוספות מלבד זו שממנה הוגשו לבית משפט צילומים. את האירוע עצמו תיאר העד ולדבריו, כשהוא נכנס למוסך, ראתה אותו המתלוננת והחלה צועקת לעברו ואז התקרבה אליו, צעקה ודחפה אותו, הוא לא הגיב והיא משכה לו בשיער, אך הוא סרב ללכת ולכן היא התקשרה לבעל המבנה וצעקה וקיללה את אמו ובתגובה הוא התפרץ כלפיה בקללות, העובד נעמד ביניהם ולאחר שבעל המבנה התקשר אליו, עזב את המקום. הוא אישר כי

הדף אותה ממנו כשזו תקפה אותו. לטענתו, שיערו היה פזור והיא סטרה לו ומשכה בשיערו. כשיצא מהמוסך קרא לעברה ואמר שאם תקלל שוב את אמא שלו הוא ישרוף לה את המוסך. בחקירה הנגדית, עומת עם כך שבהודעתו במשטרה כלל לא הזכיר סתירות שנתנה לו המתלוננת וטען כי בעת שהניפה את ידיה לעברו פגעה גם בפניו. כשנשאל לגבי דבריו על כך שהדף את המתלוננת, הסביר שהוא דחף את העובד שעמד ביניהם וזה נדחף עליה. באשר לעדות העובד התומכת בגרסת המתלוננת, אמר שמדובר בעובד המתפרנס מהמתלוננת ולכן מפחד ממנה. הוא אישר כי הזכרת אמו היא דבר מאד רגיש אצלו ולכן הדבר עורר בו התפרצות רגשות. הוא עמד על כך שלא נגע במתלוננת.

טיעוני הצדדים

9. בסיכומיה, הפנתה ב"כ המאשימה, עו"ד שפיר, לעדותה של המתלוננת אשר תיארה בפירוט ובבירור את מהלך התרחשות האירוע וזאת בדומה לתיאור שמסרה בהודעותיה במשטרה וכן לשוטר שהגיע למקום ורשם דו"ח פעולה. היא אף העידה על הסימנים שנותרו על לחיה וצוינו אף בדו"ח השוטר וצולמו על ידו. המתלוננת לא צמצמה את חלקה והודתה כי קיללה את אמו של הנאשם. בכל הנוגע למצלמות הרי שאמרה שאין כאלו אולם מיד הסבירה כי התכוונה לכך שאין מצלמות המתעדות את הנעשה במשרד ומכיוון ששם התרחש האירוע אין תועלת במצלמות. עדות העובד עאוני מסארווה מחזקת את עדות המתלוננת ותואמת לה. היא מפנה את בית המשפט להפרישי הגובה והבדלי הכוחות בין הנאשם למתלוננת. היא מצביעה אף על עדות השוטר יוסי קטש המסביר מדוע לא פנו לחפש מצלמות נוספות. מנגד היא מצביעה על סתירות רבות בעדות הנאשם וגרסאות שונות בדבר התנהלותו כלפי המתלוננת. היא אף מצביעה על תגובתו האמוציונאלית של הנאשם בבית המשפט, כאשר נשאל על ידי ב"כ המאשימה בעניין אמו וסבורה כי ניתן ללמוד מכך על התנהלותו בעת האירוע. היא מפנה אף להודאתו באיומים כלפי המתלוננת.

10. ב"כ הנאשם, עו"ד כשכאש, טוענת כי הראיות בתיק מתבססות על הודעת המתלוננת במשטרה, הודעת העובד והשוטר שהגיע למקום אל מול הודעת הנאשם. עוד היא מפנה לכך שמהרגע הראשון ביקש הנאשם כי יבדקו המצלמות במקום, אך הדבר לא נעשה. היא מצביעה על כך כי בהתאם לעדויות, האירוע לא התרחש במשרד אלא במוסך ולכן יש השלכה בכל הנוגע למיקום המצלמות. היא טוענת כי המתלוננת מצמצמת את חלקה באירוע ומעלה גרסה שלא עלתה בהודעתה במשטרה ולא בעדויות העדים האחרים כי הדפה את הנאשם באמצעות סגירת הדלת.

היא סבורה כי התנהלותה של המתלוננת בכל הנוגע למצלמות מראה כי היא מנסה להסתיר משהו. היא סבורה גם שלא ניתן לתת משקל לעדות העובד מאחר והוא אינו אובייקטיבי ותלוי במתלוננת לפרנסתו וכאשר בוחנים את עדותו בבית המשפט ניתן להתרשם כי הוא מעצים את התנהלותו של הנאשם. היא טוענת שהחקירה שבוצעה על ידי השוטר במקום הייתה לקויה וכי העובדה שלא נבדקו המצלמות במקום הינה מחדל חקירה משמעותי שפגע ביכולת הנאשם להתגונן. היא מצביעה על סתירות רבות בגרסת המתלוננת, לרבות בנוגע למיקום האירוע. מנגד, היא מדגישה כי הנאשם לא הרחיק עצמו מהאירוע ואף הודה באיומים וגרסתו נשארה עקבית.

דין והכרעה

11. הנאשם בעדותו בפני בית המשפט (עמ' 41, ש' 3-4) מודה כי איים על המתלוננת בכך שאמר לה שישרוף לה את המוסך אם תקלל שוב את אמו, כך גם בהודעתו במשטרה (ת' 3 עמ' 3 ש' 20).

12. **בהתאם להודאתו, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.**

13. המחלוקת בין הצדדים היא בנוגע לאישומו של הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

14. הצדדים אינם חלוקים בנוגע לרקע לאירוע זה - ויכוח אודות זהות משלם התשלומים לוועד הבית. האם זו חובתה של המתלוננת או של בעל המבנה בו מצוי המוסך. גם תיאור האירוע בכללותו דומה בעדויות שהובאו על ידי הצדדים. הנאשם נכנס למוסך שלא בכניסה הראשית ומיד כאשר נצפה על ידי המתלוננת, זו קראה לעברו לעזוב את המקום אך הוא סירב ואז החל עימות מילולי במהלכו אף נכנסה המתלוננת למשרד והתקשרה למשטרה ולבעל המבנה ולאחר מכן יצאה שוב לעבר הנאשם. בחלק מהאירוע נכח אף העובד עאוני מסארווה שניסה להוות חיץ בין הניצים.

15. עיקר המחלוקת נסובה לגבי השאלה האם נוצר מגע פיזי בין הצדדים ומי הוא זה שנגע בשני או לחילופין מי החל במגע הפיזי. בנושא זה מצאתי סתירות ושינויי גרסאות הן בעדות המתלוננת והן בעדות הנאשם.

16. המתלוננת מתארת כי האירוע התרחש בתוך המשרד ובסמוך לדלת מחוצה לו. לא כך עלה מהעדויות האחרות בתיק, לרבות עדות העובד עאוני, מהן עולה כי האירוע שבו נטען למגע פיזי התרחש במרכז המוסך. בדו"ח הפעולה מציין השוטר מפיה כי ניסתה להדוף את הנאשם וגם

בהודעתה במשטרה ציינה כי ניסתה להרחיק אותו ממנה. בעדותה בבית המשפט הזכירה לראשונה שהדבר נעשה באמצעות סגירת הדלת עליו. טענה לה אין כל זכר בעדות העובד עאוני. המתלוננת בעדותה (עמ' 12 ש' 4) עומדת על כך שבשום שלב לא נגעה בנאשם וזאת בסתירה לעדות העובד עאוני(עמ' 20 ש' 6-10). בכל הנוגע לטענת הנאשם כי המתלוננת משכה לו בשיער העיד העובד עאוני כי לא ראה ולא שם לב.

17. מנגד, גם בעדויות הנאשם נמצאו סתירות לא מעטות. בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי המתלוננת עשתה תנועות של הנפות ידיים לעברו באוויר ואז ניסתה לדחוף אותו אך הוא זז ואז היא קפצה באוויר ומשכה לו בשיער והוא בתגובה דחף אותה ממנו. (ת/3, עמ' 2, ש' 11-12), לעומת זאת בבית המשפט הוא העיד כי היא התקרבה לעברו, דחפה אותו, הוא כלל לא הגיב ואז היא משכה לו בשיער (עמ' 33 ש' 18-20) בהמשך הוא תיאר כי נתנה לו סטירות ומשיכות בשיער וגם העובד דחף אותו (עמ' 34 ש' 9-11). בניגוד לדבריו במשטרה כי דחף אותה, העיד בבית המשפט כי דחף את העובד וזה נהדף עליה (עמ' 40 ש' 17-18). וכמו כן טען כי כלל לא נגע במתלוננת (עמ' 41 ש' 19-20).

18. לנוכח שלל הגרסאות, נותרת להכרעה השאלה האם נוצר מגע פיזי בין הצדדים, מי יזם אותו? כאן המקום להעיר כי גם בתמונות שהוגשו לבית המשפט (ת/2) אין על מנת לסייע להכרעה זו. אכן, ניתן לצפות במתלוננת בוכייה ואדמומית בלחייה, אך לא ניתן ללמוד מכך על קיומו או אי קיומו של מגע פיזי, וודאי לא מי הוא זה שיזם אותו. אין ספק כי בתום האירוע המתלוננת הייתה נסערת.

19. מושכל יסוד במשפט הפלילי כי הנטל להוכחת אישום מוטל על כתפי המאשימה בעוד די לנאשם כי יקים ספק סביר. הגעתי למסקנה כי גם מבלי להכריע בשאלה האמורה לעיל, הרי שלנוכח סוגיית המצלמות, כפי שתפורט להלן, הקים הנאשם את הספק הסביר הנדרש.

20. השוטר יוסף קטש העיד (עמ' 27 ש' 7 לפרוטוקול) כי הנאשם מסר את גרסתו בדבר קיומן של מצלמות במקום ורצונו כי יבדקו, מבלי שנשאל על כך כלל. ואכן בת/3 שם מתועדת תגובתו הראשונית של הנאשם שנגבתה מספר ימים לאחר האירוע, אומר הנאשם: "אני רוצה להוסיף כי יש לה מצלמות בעסק וזה מאחר וזה מוסך וחלק מתנאי הביטוח למוסך זה מצלמות והיא משקרת ואני בטוח שאם תראו מצלמות תראו שלא נגעתי בה". לעומת זאת, המתלוננת בהודעה שנגבתה ממנה במקום האירוע ומיד לאחריו (נ/2), נשאלת: "יש מצלמות?" ועונה: "לא". נשאלת: "איפה

במוסך הייתה התקיפה?" ועונה: " במשרד ובגלל זה אין מצלמות". השוטר יוסף קטש מתאר עוד (עמ' 27 ש' 24-32): " היא התכוונה שאין מצלמות איפה שקרה האירוע. לחצנו עליה להביא את המצלמות בכל מקרה למען הסדר הטוב. הבאנו ובדקנו ובאמת שיש מצלמות שלא מכסות את מקום האירוע אלא את מקום העבודה. רואים באמת את אזור העבודה ולא את המשרד". הוא נשאל בהמשך: " המסקנה מכל המלל שבעצם המתלוננת הביאה את הדיסק בעקבות דרישה שלכם ולא מיוזמתה?" והוא עונה: "כן אני ביקשתי ממנה. היא אמרה לא בהתחלה, כנראה שהתכוונה למקום מסוים, הוא אמר את מה שאמר, חובה לבדוק, דרשנו ממנה וזהו". העד נשאל בהמשך אם נערכה בדיקה במקום בכל הנוגע למיקום המצלמות וקיומן של מצלמות נוספות ועונה כי הדבר לא נעשה.

21. הנאשם בעדותו בבית המשפט טען כי הוא כמעט בטוח שראה שישן שלש מצלמות נוספות, הוא אף הציג שילוט במוסך המודיע על קיומן של מצלמות. בסופו של דבר, הוצג בפני בית המשפט סרטון המתעד מרחוק את האירוע, אך באופן מטושטש שאינו מאפשר להגיע לכל מסקנה בנושא.

22. עיננו הרואות כי הנאשם אשר טוען לחפותו, ביקש מחוקריו בהזדמנות הראשונה לחפש מצלמות במקום על מנת להוכיח את חפותו. לעומת זאת, המתלוננת טוענת כי אין כלל מצלמות ולכל הפחות אין כאלו המכסות את הנעשה במשרד. רק לאחר שהחוקר נאלץ ללחוץ עליה להביא לו תיעוד מהמצלמות, הסתבר שישנה מצלמה שיש בה תיעוד מסוים לאירוע ותיעוד זה מובא על ידי המתלוננת לשוטרים רק כעבור זמן. לא נעשתה כל בדיקה על ידי היחידה החוקרת בשאלה, האם ישן עוד מצלמות והאם הן מתעדות את האירוע. המתלוננת אף לא נשאלה על כך. היא כן נשאלה (ת/7, ש'27-29) מדוע טענה תחילה שאין מצלמות וענתה: " לא ידעתי אם המצלמות שלי צילמו או לא, כי לא הכל עובד, בדקתי והבאתי לך מה שיש, כמו כן הבנתי מהשוטרים ששאלו אותי האם יש מצלמות בתוך המשרד וזה אין לי". בדבריה אלו מובא הסבר חדש לתשובתה הראשונית בעניין המצלמות. אי ידיעה האם פעלו או לא ולא דווקא מיקום האירוע. ניתן אף להבין מדבריה כי במקום קיימות מספר מצלמות ולא אחת.

23. כאמור, תשובתה הראשונית של המתלוננת הייתה שאין מצלמות כי האירוע היה במשרד וזה לא מצולם. עדויות שאר המעורבים הצביעו על כך שהחלק של האירוע בו היה מגע פיזי בין הצדדים אירע במרכז של המוסך ולא במשרד.

24. לסיכומה של סוגיה זו ניתן לומר כי עד עתה לא ברור, מאחר והדבר לא נבדק והמתלוננת אף לא

נשאלה עליו, כמה מצלמות יש במוסך? איזה שטח מצלמת כל אחת? עוד ידוע כי הנאשם מהרגע הראשון מבקש כי תיערך בדיקה של המצלמות על מנת להוכיח את חפותו בעוד המתלוננת מתחמקת מלהביא את תוצרי המצלמות עד שהחוקרים נאלצים ללחוץ עליה לעשות זאת. עולה אף סתירה בין עדות המתלוננת לבין עדות המעורבים האחרים באירוע בשאלת מיקום האירוע, שאלה שיש בה על מנת להשפיע על האפשרות שהאירוע צולם.

25. כל האמור לעיל, מעורר ספק סביר שיש בו על מנת להשפיע על הסוגיה המרכזית שבמחלוקת, האם היה מגע פיזי בין הצדדים ומי יזם אותו.

26. לנוכח זאת, הגעתי למסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אישומי של הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואני מורה על זיכוי מחמת הספק.

27. כאמור לעיל, הנאשם מורשע בביצוע עבירת איומים בניגוד לסעי' 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ח, 03 יוני 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד רות שפיר, הנאשם וב"כ עו"ד כשכאש.